

at Sogneraadetsformanden som Legitimation for Beløbets Anvendelse aflægger Kvittering, og det hvad enten Beløbet holdes inden for de 15 Ore eller med Amtsråadets Samtykke gaar ud derover. Udvalget mener ikke, at der er nogen Fare ved at give Kommunalraadene en saa lille Myndighed, som den her tilsigtede. Har man kunnet give de kommunale Raad den Myndighed, som man har givet dem ved forskellige Loves Udførelse, mener Udvalget, at man ogsaa dristig kan lægge denne Sag i deres Haand; men for at forebygge, at denne Myndighed ikke skal misbruges, har Udvalget ment, at en saadan Bevilling bør vedtages i to paa hinanden følgende ordinære Sogneraadsmøder, og hver Gang skal et Flertal af Sogneraadets samtlige Medlemmer have givet et saadant Forslag sin Stemme. Jeg tror, at Udvalget er enig om, at dette lille Lovforslag vil have sin Betydning for at gøre det muligt for Landkommunalraadene at sikre sig saa dygtige Sogneraadetsformænd som muligt. Det er sikkert ikke i nogen Kommunes Interesse, at der ofte stiftes Sogneraadetsformænd. Der gaar selv for de mest begavede Mænd ikke liden Tid hen, før man bliver fortrolig med at udføre Sogneraadetsformandens forskellige Hverv, og det er ikke heldigt, at Kommunerne alt for ofte blive Prøveklud for uerfarne og usørgede Sogneraadetsformænds Eksperimenter. Udvalget mener, at det vil bidrage til, at man mere og mere sørger for at sikre sig Sogneraadetsformænd, som ville blive ved Bestillingen i en længere Aarrække, og det vil være baade i Sogneraadets og i vedkommende Kommunes velforstaaede Interesse. Udvalget vil ikke have, at det, som her foreslaas, skal betegnes som en Løn for vedkommende Sogneraadetsformænd. Udvalgets Forslag gaar ud paa, at Sogneraadet stiller en Medhjælpsfum til Raadighed for vedkommende Sogneraadetsformænd; hvorledes han anvender den, om han anvender den helt til lejet Medhjælp eller selv beholder en Del deraf for det Arbejde, han udfører, overlades til de stedlige Forholds og til vedkommende Sogneraadetsformands Afgørelse. Udvalget mener, at den bedste Kontrol i saa Henseende er det vedkommende Kommuneraad, der hvert Aar skal give Bevillingen og gentage den i to paa hinanden følgende ordinære Møder. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Udvalgets Indstilling, idet jeg udtaler min Glæde over, at det er lykkedes at opnaa fuldstændig Enighed i Udvalget om Affattelsen af Forslaget, og jeg ønsker og haaber, at den ærede Indretningsminister med sin sædvanlige Beredvillighed og Smødekommens over

for Folketinget ogsaa vil stille sig velvillig over for denne Sag, saaledes som den nu foreligger for Tinget.

Indretningsministeren (Ingwerslev):

Af de Dplysninger, der fremstafedes efter Udvalgets Ønske gennem Ministeriet fra de forskellige Amtsråad, turde det med tilstrækkelig Tydelighed fremgaa, at det bliver nødvendigt at lovgive om dette Emne. Man vil jo blot ved en flygtig Gennemlæsning straks se, at Forholdene nu, uagtet man synes at have en ret klar Bestemmelse for sig i Kommunalloven af 6te Juli 1867, ordne sig meget forskellige i de forskellige Amtsråadskreise, og at de Krav, der stilles, ere meget uensartede baade med Hensyn til Behandlingen og med Hensyn til den Kvittering, der forlanges for Anvendelsen af Beløbet. Altsaa for saa vidt er jeg enig med Udvalget i, at man kommer til at lovgive om dette Emne, det vil ikke være til at undgaa efter mit Skøn, som Sagen er kommen til at staa. Ministeriets Opfattelse har været en anden end afsluttelig af disse Amtsråad, og det vil let ses, at naar man holder sig nøje til Kommunalloven, saa kunde Ministeriet ikke give anden Resolution end den bekendte, nemlig Skrivelsen af 15de September 1890. Om man er gaaet en absolut heldig Vej i Lovforslaget, er et andet Spørgsmaal, og det kan maasse nok trænge til nærmere Overvejelse. Den ærede Ordfører nævnte Sogneraadetsformændenes Hverv eller en Del af dem i hvert Fald. Ja, det er jo Sogneraadet, hvem disse Hverv paahvile; medens Sogneraadetsformanden skal styre paa Sogneraadets Vegne, og det vide vi vel, at Bestillingen kan være nøjsommelig nok. Men vi vide ogsaa, at naar den ærede Ordfører udbredte det saaledes, at Sogneraadetsformanden ogsaa maatte afgive Lokale for Sogneraadet (Berntsen: Nej, til Opbevaring af Arkivet) . . . til at opbevare Arkivet og til Sogneraadets Møder, at det har Sogneraadetsformanden jo slet ikke at gøre; der er ingen Tvivl om, at han kan have Krav paa en saadan Ordning, at Sogneraadet skaffer ham Lokale og skaffer ham et Lokale, hvor Arkivet kan opbevares; det er for mig slet ingen Tvivl underkastet. Nu er Forholdet vel ordnet paa meget forskellige Maade, men naar man ser Dplysningerne fra samtlige Amter, saa vil man finde, at man alle Vegne har lagt Hartkornet til Maalestok og intetsteds er gaaet over til det, som Udvalget foreslaar, nemlig at lægge Folketallet til Grund. Altsaa, der kunde være Spørgsmaal, om det ikke nærmere kunde undersøges, om man skal blive staaende ved det, som hid-